

עבדאללה אסירי
"הרבה זברים איומים..."

מכשלת המוסד
"זהה תעמולה קומוניסטית!"

יוסף בדראן
"לא יכולתי לסבול את המחזה!"

הגברת בדראן
תפרה בגדים ליתומים

המיטון ג'ורג'י חכים
עני לי מה לבדניו

מתחת לסנטרו של הילד מישל - צלקת עמוקה, מזכרת יד מנהלת המוסד

לומר לכם, הכריז בעל הדרגה הגבוהה שבין הקצינים, הוא שהעניין עתה בטיפול המשטרה. זה עניין עדין מאד ועד שיובא למשפט לא נוכל לתת כל הודעות לפרסום. אם אתם רוצים פרטים, חפשו אותם בעצמכם — אנו לא נפרע."

גניעה זו של המשטרה במחלת השתיקה הנצרתית סיבכה את העבודה: ללא עזרתה, וכשהאיש היחיד שהסכים לדבר אתנו מסרב לגלות שמות של אחרים הנוגעים לדבר, לא נראו סיכויים רבים לברר מה בדיוק ארע בתוך כתלי האבן של הספיה. בקפה פגשנו מחדש את עבדאללה. "גו, מה אמרה לכם המשטרה?"
"היא סיפרה לנו את הכל," שיקרתי לו. "היא מסרה לנו את הכתובות של כל האנשים המעורבים."

"האם אמרה לכם גם על סמי ג'ראיסי ממשרד הסעד?" הוא שאל.

"כן," עניתי בבטחון ומהרתי לישום את השם בפנקס. "אנו עתה נוסעים לבקר אותו; אולי תואיל לבוא אתנו למשרד?"

עבדאללה נראה מפקפק. לבי סוף עלה אתנו למכונית והיך בילנו אל תוך העיר; שם, בר חוב צר, היה משרדו של סמי ג'ראיסי. "אתם לא מכירים אותו", לחש עבדאללה והקדים אותנו לתוך המשרד. אכן בהכנסנו אחי ריו למשרד פניתי אל הפקיד ה צעיר שישב ליד שולחן כתיבה מבלי להראות כל סימן היכרות לעבדאללה שישב שם ותבע שיחזירו לו את פנקס המנות של רוזט, מאחר שהיא נמצאת אצלו. "אני מצטער מאד", אמר הפקיד בתשובה לשאלתי: "ג'ראיסי אפנדי אינו במשרד."

בתקופה שהפקיד יוכל בכל זאת לומר לי משהו על כל העניין סיפרתי לו מדוע באתי: "במשטרה אמרו לי כי למשי רדכם יש חלק בכל פרשת מוסד היתומים; רצוני רק לברר כמה פרטים." אך הבחור הצעיר התנצל: הוא מצטער מאד אבל אין ביכולתו לעזור לי; רק ג'ראיסי מתמצא בשאלה והוא איננו. לא ידוע גם מתי יהיה.

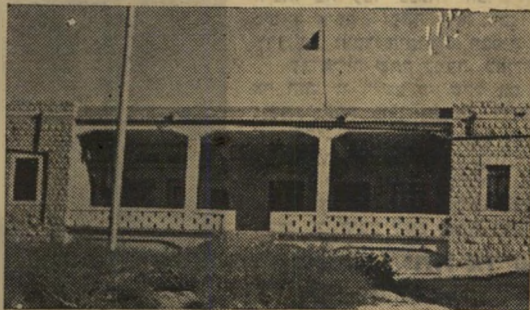
אותו רגע התערב עבדאללה בשיחה בתביעה קולנית שיחזירו לו את פנקס המנות. תשובתו המרגיעה אך הבלתי מספקת של הפקיד העבירה אותי, כנראה, על דעתו. הוא פנה אלי וצעק

המוסד, שלחתי את אשתי לרלאל לשאול אם זה נכון שרוזט ברחתי, המשיך עבדאללה בסיפורו. "היא אמרה שזה נכון אבל הרגיעה אותה שזה לא דבר רציני וכי הבנות תחזורנה מעצמן מיידי."

רק לפנות ערב באה רוזט לבית עבדאללה אשר דאגתו הלכה וגברה משך היום. מאחר שהבת השנייה שברחה היתה לבנונית הניח כי תנסה לברוח ללבנון — ואולי גם רוזט תצטרף אליה. בפי הילדה היה סיפור שהדהים את עבדאללה ואשתו. "היא סיפרה לנו כיצד הייתה דלאל את אחת הילדות כאב זריות עד אשר ילדה אחרת ביקשה ממנה שתרחם ותחזיר מלהכות. ואז התרגזה דלאל והתנפלה על הילדה הרחמנית והיכתה גם אותה. אז החליטה אותה ילדה, יחד עם רוזט, לברוח מן המוסד."

עבדאללה השתתק מעט, הרהר והמשיך: "היא גם סיפרה לי הרבה דברים איומים על מה שנעשה במוסד ועל האכזריות של המנהלת. מכיון שהמוסד היה אותו זמן בלבנון ולא היה בפני מי להתלונן, פניתי למשטרה."

עבדאללה סיפר למשטרה מה ששמע מפי רוזט וביקש את חסותה על הילדה. אבל המשטרה היתה אדישה כלפי כל העניין, הוא התלונן. "היא לא טרחה לערוך חקירה, לא נקטה שום צעדים ממשיים לברר את העניין. נראה גם שלא רצתה להסתבך בעניינים פנימיים של עדה דתית."

מוסד ווספיה עם דגל הוותיקאן

הכמורה הקטולית במקום שידלה את עבדאללה לא לנקוט בצעדים העלולים לשמש עלילה לאויבי הקהילה, ומשחזר המוסד הוגבר הלחץ על עבדאללה עד שהוא נאלץ לבסוף להכניע ולבטל את תלונתו למשטרה. ואשר לרוזט — היא חזרה למוסד. "אולי אפשר לראות את הילדה?" שאלתי אותו לכשסיים את סיפורו. "אני רוצה לשמוע ממנה כמה פרטים." אך עבדאללה התחמק: "מוטב שתפנה למשטרה", הוא יעץ לי; "אצלה תמצא את כל הפרטים והעדויות."

פקיד מאשלת אינו מדבר

בתחנת המשטרה מצאנו את הקצינים המטפלים בפרשה בישיבה ליד שולחן מכוסה תיקים וניירות. "כל מה שאני יכול

